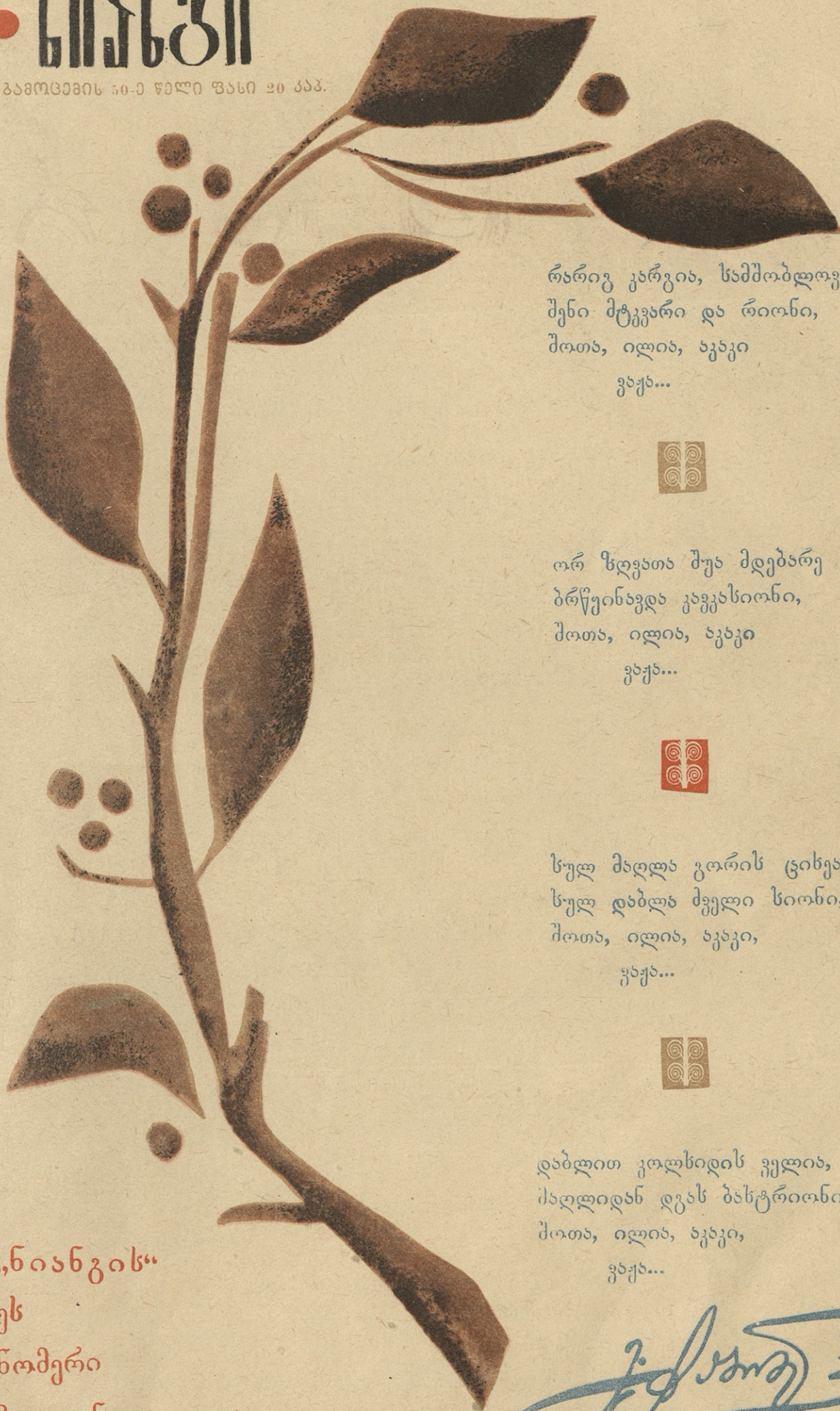

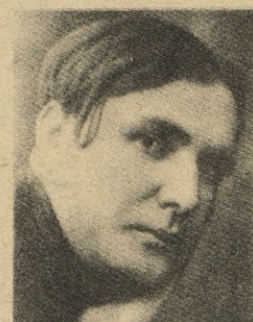
წარმოე კარგია, სამშობლოვ,
შენი მტკვარი და წიონი,
შოთა, ილია, აკაკი
ვაჟა...

ორ ზღვათა შუა მდებარე
ბრწყინავდა კავკასიონი,
შოთა, ილია, აკაკი
ვაჟა...

სულ მაღლა გორის ციხეა,
სულ დაბლა ძველი სიონი,
შოთა, ილია, აკაკი,
ვაჟა...

დაბლით კოლხიდის ველები,
ქაღლიდან დგას ბასტრიონი,
შოთა, ილია, აკაკი,
ვაჟა...

„ნიანგის“

ეს

ნომერი

მთლიანად

ემდგენება

დიდი

გალაკტიონის

დაბადების

80

წლისთავს.

გ. გაბაშვილი

გალაკტიონის ღიმილი

გიორგი! ეხლა
მზრუნველს და მომვლელს
საქართველოში
ვინმე გამოლევს?
მზად იყავ, მისცე
ანგარიში ხალხს
და არა ყოველ
გამვლელ-გამომვლელს!

რამდენი ქვეყნად
წიგნი იცემა
ღირსი, რომ ეგდოს
სანაგვის ბოლოს.
მე კი მეგონა,
პატივისცემა
ნიჭს და ღირსებას
ეკუთვნის მხოლოდ.

არის მკითხველი
მშვენიერ წიგნის
და არის მხოლოდ
ჯადამკითხველი...

ის ფურცლავს, ნიშნავს,
ადარებს, ჩიჩქნის,
მაგრამ ვინაა
აქ გამკითხველი?

ჯოთა ზუიყვალ

იყო ღრმა ფილოსოფოსი,
სახელად ერქვა სპინოზა.
ის ქადაგებდა: „რათა სომთ
ამდენ არაყს და ღვინოსა?!“

ეს რომ სიკვდილმა გაიგო,
სთქვა: „ცოტა მომითმინოსა!“
გამოუქროლა სპინოზას
და მტვრად აქცია სპინოზა!

ესე ამბავი, სახუმრო,
სერიოზულზე მეტია.
რაც დღე დააკლდა სპინოზას, —
შენ შეგემატოს, ფედიო!

ჩვენს პოეტებს გაზაფხულზე
ფოთებს გაუშლის ფანტაზია:
ვარდს საზამთრო მოებმება,
იას — პანტა, პანტას—ია!

წავალ შაითან-ბაზარში,
დუქნებში — იქ მეგულება
ჯერ არსმენილი, უბადლო
ვირების გაბუღბულება.

მყინვარი

ლიტერატურას ბევრი ტურისტი
ახლავს გვიანი,
ზოგი კუბისტი და ფუტურისტი,
ზოგიც ჭკვიანი.
ზოგი სიზმარში არის გართული,
როგორც ნიბლია,
ნატვრაა ზოგის მხოლოდ ქართული
სტილის ბიბლია.
ზოგს მყინვარზედაც უახლოესი
ააქვს ტალახი.
რომ იქ იპოვოს ავეროესი,
ქრისტე, ალლახი.
იქ ეგულება მას მონასტერიც,
მუხომოდრეკილი,
თავის უამრავ ცოდვებს დასტირის
ღრო-განდევილი.

გზად გურულ ქალს ვეუბნები,
რომ გზაც ვარდით ნაფერია:
ეს ყურს მიგდებს, მერე მკაცრად
ამბობს: „მაი აფერია!“

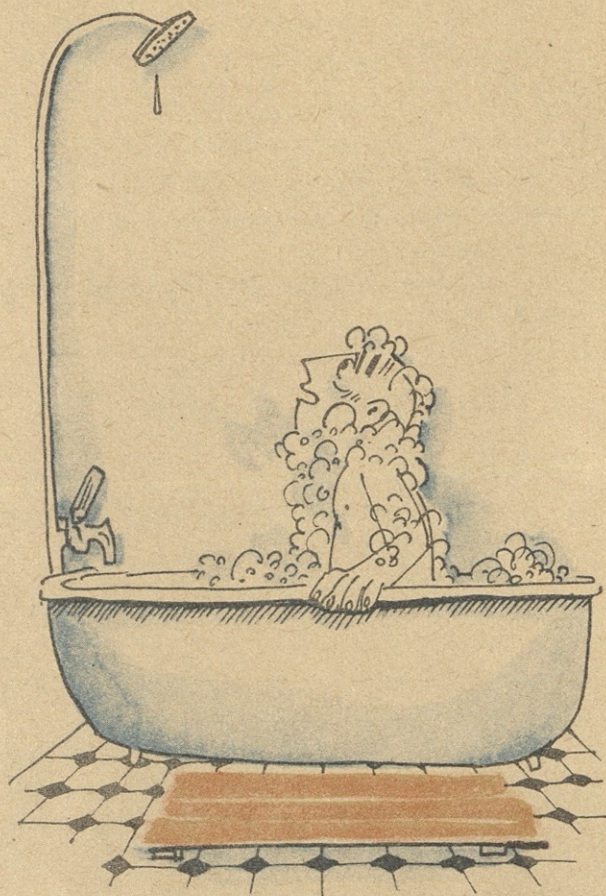
რად ვეგო სხვას ფიანდაზად?
არის ქართული ანდაზა:
თურაშაულის პატრონი
ტყეში ეძებდა პანტასა.

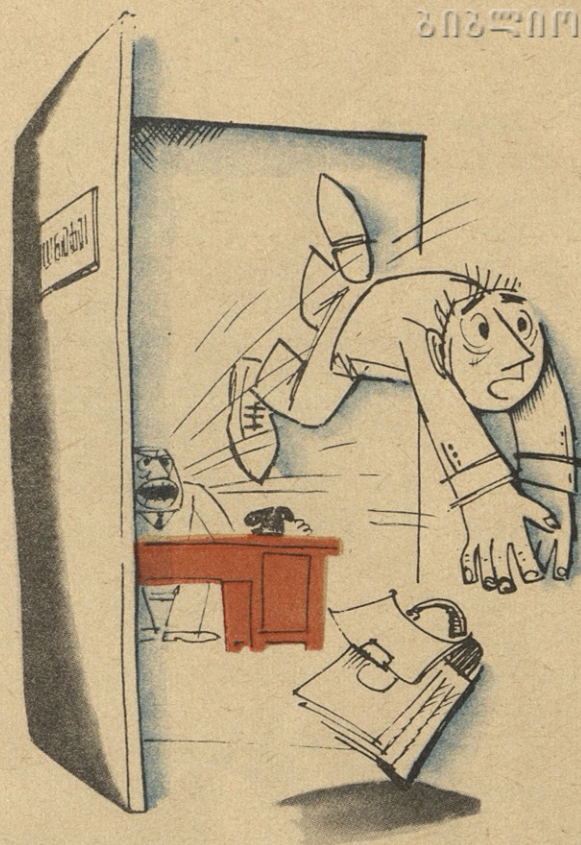
ოღდესაც პოეტი ყალბი პოეტი,
ამოდ ფიქრობენ, რომ ის
გოეთეა...

*ჩი ზიოდ „ე“ ჰოდ
ქღყელ*

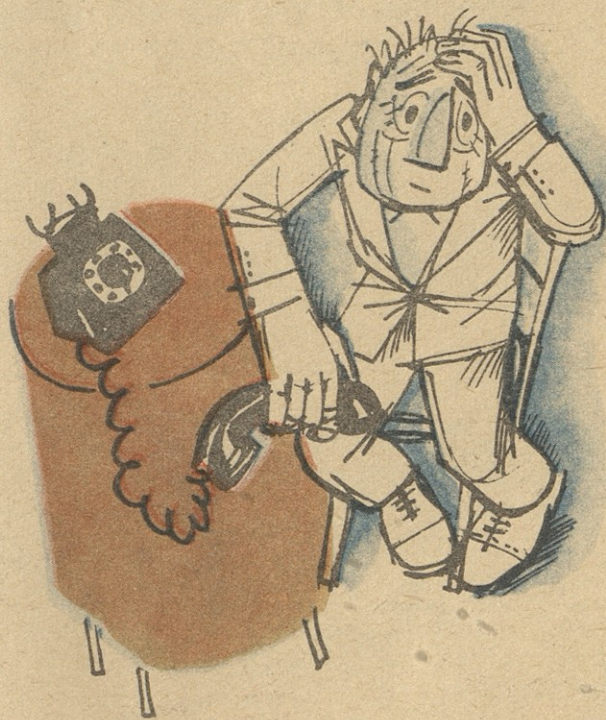
ჩერჩილი ენით ხმაურობს,
ნოაკელ „ენი“ ფრთამალი,
ჩრჩილი დარჩება და მისი
„ფტალინია წამალი.“

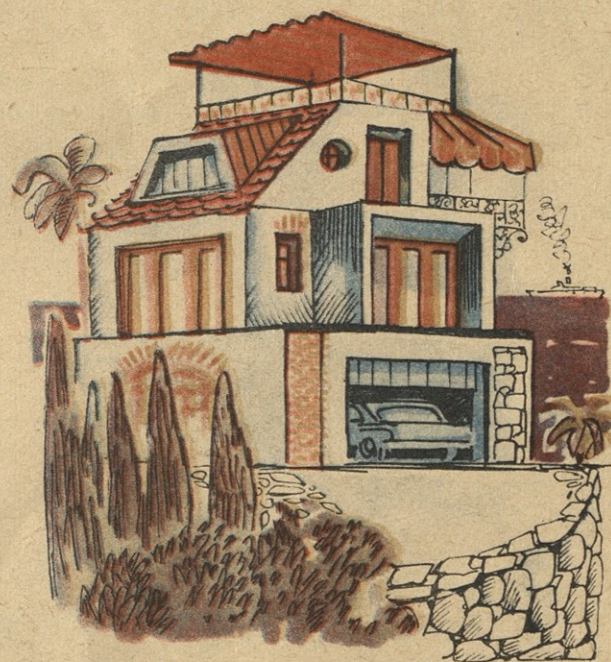
მოჰა, მებრავ როდის?

გისვრის კაბინეტიდან
უცნაური ბრიგალი!

ჩვენს ქვეყნში, თუ გინდა! საშველი
არ არის, არ არის, არ არის!

შენი სახლის დანახვაზე
არ დაფიქრებ, არ იქნება.

გალატიონმა ბრკანა...

...სიმაღლეს გუმბარჯოს, ძამიკო, სიმაღლეს, ლუქსით დაპყრობილ სიმაღლეს! ახლა ჩვენ მამადავითზე მალა ვართ, ხომ? სასაცილოა, შენ ნუ მომიყვები, ვეძებ და ავითხებ პალა აუთ სადმე! კიდეც კარგი, ძამიკო, ვინმე კრიტიკის რომ არ გვიუტრებს...—ჯამბაზის თოხზე გავილი, ძამიკო, კაცი თუ მოილოდნე! აბა, წიწმამერიდან საფარამოდლე გაიარე, რა შენლია? —"გალატიონი და პატარა გზა სწორედ" — სადღე, ილიას შენზემეტე! ტყუილ პარეს პარეს გაზეთში რომ წახა, იმ დღეს ვივლია, ზოგიერთი მწერალი სულ ცუდად ცუდად გადი-გამოდის ამ გზაზე, ჩემთვის კი, ძამიკო, წიწმამერი დღესაც წიწმამერი...

...პუტისიში პირველად ლუქსი რომ გამოვაქვენე, ძამიკო, უწერელი ბალი გახლდა. ერთ კეთილ დისასლისთან პატარა ეთხე მეტყობა. ჩემი ლუქსი გაზეთში რომ წახა, იმ დღეს ჩაიმი შექარი მომიძაბა და დანა-ჩანგლით მასილა. ასეთია, ძამიკო, ჩვენი ხალხი: თუ რამეს გაუცემთ, პატივისცემას არ მოგაყვამს!

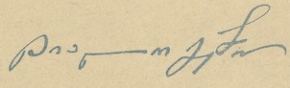
...კოპიაში მარულა და ლულოს გატანა. ჯიბრი, ჯიბრი და არა შური. კარგს უნდა აკობი, ძამიკო, კარგს! განთქმულ მოცურავეს რომ ჩაყვინთებ, საშუალო, თორემ ვინც ცურვა არ იცის, იმას წაუღიო და უნდა? თუმცა ვინც სუსტ ლუქსებს წერს, ის უფრო ბევრს წერს... დათვი ხილან ვარდებოდა, მაინც სუტდებოდა, ხომ გაგიგია?

...ბარა, ძამიკო, მე იშვიათად მთარგმნის, ღმერთმა ხელი მოუკრათის ჩვენს ზოგიერთ მჭიანქანას! — ისე კარგად არის მთარგმნელი რუსულად, ახლა იქიდან ქართულად რომ გათარგმნის, ხომ აშენდა კაცი! მე კი იშვიათად და ისიც ცუდად მთარგმნის. ალბათ, ისინი ბუღალტრულ ფულს აქრობენ, ძამიკო!

ოთარი მამფორია (დოქტორული მოთხრობიდან "გალატიონის ბილიკი")

შენ ნუ გითხვას გიონე წარსულს, პირველი გითხვას პრესულს!

გალატიონი მიუახლოვდა გოგონას და კითხა: — ბიძიკო, ვერ შეტყუე, დღეს რა დღეა? გოგონამ უპასუხა. — მაშ, დღევანდელი დღე კარგად დამიხსენიერე! — თქვა დასაბამად.

გალატიონის შეხვედრას უწყობდნენ. მიყვანილ დაგვალდეს. მივედით. მისმა მეუღლემ გვითხრა, გალატიონი ავად არის და წვეტი. ვთხოვეთ, ენახებინა. გალატიონმა, დავანახა თუ არა, წამოდგა და მოგვესალმა. მისთვის მიზეზი რომ ვუთხარი, შეწუხდა: რა ახლა გავცივდიო. ჩაფიქვდა.

— კარგი, თქვენ დაბლა დამიცადეთ, ვეცდები, როგორმე, გა-მოვიპარო! მარლაც, რამდენიმე წუთში, გალატიონი ჩვენთან გაჩნდა. — მხოლოდ ნახვარი საათით, ძამიკო, თორემ გამიგებენ და გამეციხვენ! — გაიხურა და თავისთვის ჩაიყინა.

მეოთხე მზებზელი ინფორმაცია: საჩაპირის ვეცემდით. საშუალო ძელი და საჩქარო იყო. კინივავა. მუშაობა დღე და ღამე არ წყდებოდა. წყალს გტუმბავდით და საძირკვეს ვაღრმავებდით. ღამის სამი საათით. ჭედავით, ქვაბულის კიბეზე ვიღაც ჩამო-დის. მოგვითხროვდა. ვიცანით: გალატიონი იყო. მოგვესალმა. ეჭვობას თვალი მოავლო და შეგვაკო, ასეთ ამინდში ბუნებას რომ ერყინებოთ. დაფინტერესდი, ამ შუაღამისს რამ მოიყვანა და ვკითხე: — ბატონო გალატიონი! ჩვენ შემართო, მაგრამ თქვენ რატომ არ გძინავთ?!

— რომ იცოდ, ძამიკო, ახლა მეც თქვენთან ერთად გეშუ-ბო! — მითხრა და ქვაბულს თვალდევდა დაუწყო.

ჩაიწერა უნახი პერიდი

მ. გიორგი

ოში ახალი დამთავრებული იყო. სამხატვრო აკადემიის პირ-ველი კურსის სტუდენტი გახლდა, როცა აკადემიის კლუბში შეხ-ვედრა მოუწვევს გალატიონს.

როგორც ზოგიერთი ახალგაზრდა მაშინ მეც ვცოდავდი ლუქ-სების წერით. შეხვედრაზე, სხვებთან ერთად, მეც ვთქმევნი ლუქსი დიდ პოეტს.

საღამოს დამთავრების შემდეგ გალატიონმა შემავი და მკითხა, კიდეც ხომ არ გავს ლუქსები. მე, თანხმობის ნიშნად, თავი დავე-ქნიე. აბა, ხვალ სახლში მომტყუნი, მითხრა.

მეორე დღეს ჩემი პატარა რეველი ამოვიღე და გალა-ტიონს ვესტუმრე. კარი თვითონ გამოიღო, კაბინეტში შემიძღვა. სა-წერი მაგიდის იქით დავდი. მე აქვე მოვიყალათე სკამზე.

— აბა, მომეცი ძამიკო, რა მომიტანე?! — მომმართა გალა-ტიონმა და ხელი გამომიწოდა. მე რეველი გავწულდე. გალატიონი ჩემად ფურცელად რეველს. მომეჩვენა, რომ გულმოდგინედ კითხულობდა.

— მშვენიერია, ძამიკო, მშვენიერია! — თქვა უცებ ღმილით. მე სიხარულით ცას ვეჩე.

მან თავი ოდნავ გვერდზე გადახარა. დამაკვირდა და მითხრა: — კარგი იქნება, თუ ამ ლუქსებს წიგნად გამოცემთ.

ეუბრეს არ ეუფერებოდა.

შემდეგ ჩაფიქვდა და ჩაილაპარაკა: — გამოცემა კია ადვილი, მაგრამ, აი, ქალაქის შიგნით არის ძნელი...

— ქალაქს მე ვიშოვნი! — წამოვიძახე გახარებულმა. — ზე-დღისი მეცხე ნათესავეები, რომლებიც ინგირის ქალაქის კომბინატ-ში მუშაობენ.

— ძალიან კარგი, ძამიკო, ძალიან კარგი! ქალაქს თუ იშოვნი, გამოცემა ჩემზე იყოს. — მითხრა და რაღაც საეჭვოდ გადმოხედა. მე კი ფრთაშესხმული ზეწე წამოხტე და კარებისაკენ გავე-შურე.

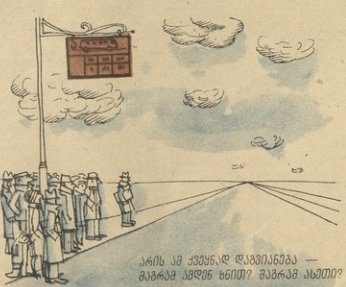
გალატიონმა კარებამდე მომაძვრა. კიბეზე რომ ჩავლიდი, მომაძახა:

— ძამიკო, შენთვის რომ თხოვ ქალაქს იმ შენს ნათესავეებს, თუ შეიძლება, ცოტა ჩემთვისაც გამოართვი! — ამის შემდეგ ლუქსი აღარ დამიწერია იმის შიშით, რომ გალა-ტიონის წილი ქალაქი არ გამეფეებოდა.

ვიკლავ ვიკლავ

წინაპრობა წამოვა გველა, სხვა ხალხის ისინი ან გრიპული.

არის ამ ქვეყნად დამაინებია — მაგრამ პირველი ხელი? მაგრამ პირველი?

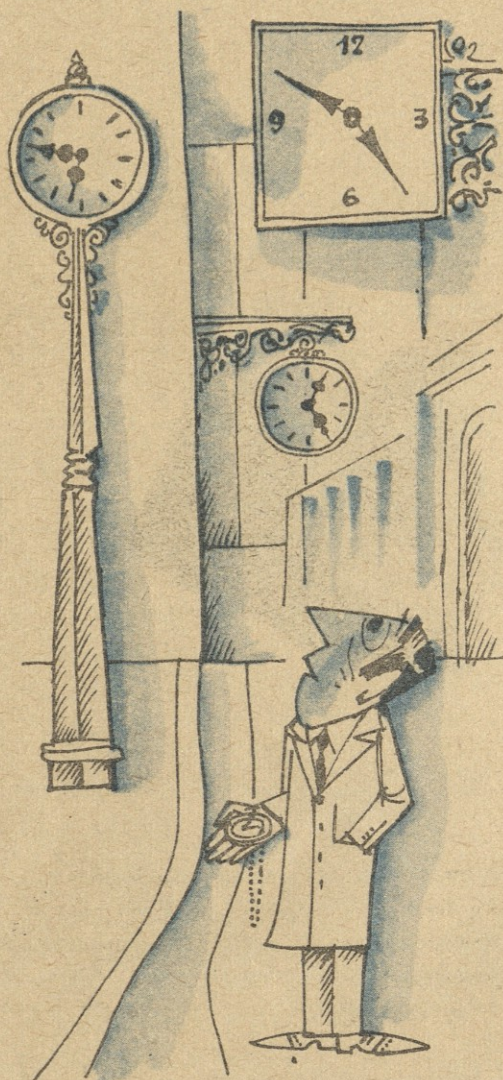

ლოდუნთა ვიკლავ ვიკლავ — მაგრამ პირველი ხელი? მაგრამ პირველი?

გალატიონი

მეორე პერიდი

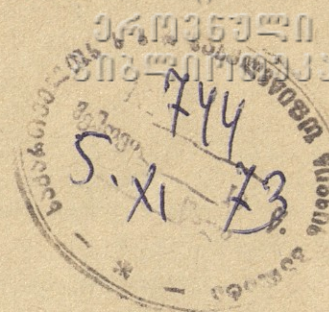
გაინც არ მასვენებს მწარე სინანული —
რომელი საათია? რომელი საათია?

ოჰ! რამდენია, რამდენია ამგვარად მთვრალი!

გაურ ბოლქვაძე

პაროდები გალაკტიძის

მერი

შენ... „შპარგალიდან“ იწვრდი, მერი!
ორ მეტრს აღწევდა „შპარგალის“ ზომა!..
როს წამოგადგა თავს გამომცდელი,
მწუხარე გახდი, ვით შემოდგომა...

ესმოდა შენი ხვეწნა და ფიცი,
მაგრამ რად გინდა? ვინ დაგიჯერა?
მერი, ძვირფასო! დღესაც არ ვიცი,
შენ წერა გქონდა თუ გადაწერა?

ჩამოგაშორეს გამოცდებს დილით...
ნათესაების აღსდგა კრებული!..
შენ... არ ატირდი, ვით მეფე ღირი,
ღირი, ყველასგან მიტოვებული!

ქარი ჰქრის

ქარი ჰქრის, ქარი ჰქრის, ქარი ჰქრის,
სახურავს მიაფრენს ქარდაქარ..
ს ა ხ ლ მ მ ა რ თ ე ე ლ ს დაგეძებ! ძებნა მდლის!..
სადა ხარ, სადა ხარ, სადა ხარ?
როცა ჰქრის, როცა წვიმს, როცა თოვს,
ვერ გპოვე ვერასდროს... ვერასდროს!
მე შიში ცოლ-შვილის დამდეგს თან
ყოველ დროს, ყოველთვის, ყოველგან...
და მადევს სახეზე ფერი მკვდრის...
ქარი ჰქრის, ქარი ჰქრის, ქარი ჰქრის!..

მე და შენ

მეასედ ვრეკავ!.. ო, გასკდა გული!
(ასეთ დღეში ვარ დიდი ხანია).
— ა ფ თ ი ა ქ ი ა? — ჩავკითხავ ყურმილს,
ყურმილი ამბობს: — რ ე ს ტ ო რ ა ნ ი ა!

მას ჩემი ხელში შეგვლა ნდომია,
ვინაც ამნაირ ცეცხლში გამხვია...
რ ე დ ა ქ ც ი ა შ ი ვრეკავ, მგონია, —
ს ა მ შ ო ბ ი ა რ ო, თურმე, ს ა ხ ლ ი ა!

ახლალა ვხვდები, ვრწმუნდები, ვხედავ,
რა გამძლეობაც ნერვებს ჰქონია!
— ტ ე ლ ე ფ ო ნ ი ა? — მოგმართავთ თქვენ და
თქვენ ნუღარ მეტყვიან: — ტ ე ლ ე ფ ო ნ ი ა!

13/7m.

15. 25. 75

Jun 26

ვწერ გენიოსი მელექსე,
რაც კი მივლია მე გზები.
ჯერ მე ვანათებ, მერე — მზე
და ჩემს თავს ვეაღერები!

[illegible]

გთავაზობი რედაქტორი
ნელა ლუგაძე

ისინი ხმით ხმაურობენ—
არა, არ-აქაურობენ,—
ზეიმობენ, მოიღხევენ,
უცნოდ დღესასწაულობენ.